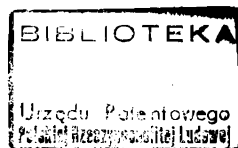


URZĄD PATENTOWY



RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 20575.

Kl. 72 h, 1/01.

Rudolf von Frommer
(Budapeszt, Węgry).

Sposób przerabiania samoczynnej broni palnej na broń, nadającą się do strzelania amunicją ćwiczebną.

Zgłoszono 6 czerwca 1933 r.

Udzielono 10 października 1934 r.

Pierwszeństwo: 8 czerwca 1932 r. (Węgry).

Niniejszy wynalazek dotyczy sposobu przeróbki samoczynnej broni palnej o zamknięciu ciężarkowym na broń, z której można strzelać zmniejszonymi nabojami. Sposób według wynalazku polega zasadniczo na tem, że pierwotną lufę broni palnej zamienia się na lufę, odpowiadającą kalibrowi pożądanego ćwiczebnego pocisku, używanego do broni małokalibrowej. Wymieniona lufa posiada takie same zewnętrzne rozmiary jak lufa pierwotna, wskutek tego pasuje do rękojeści tak samo, jak lufa pierwotna. Pierwotne suwadło i trzon zamkowy wymienia się na suwadło i trzon zamkowy o takim ciężarze, aby ciśnienie gazów małokalibrowego naboju było w stanie przezwyciężać ów ciężar tak samo, jak większe ciśnienie gazów normalnego naboju przewy-

cięża ciężar normalnego suwadła i trzonu zamkowego. Wymienne suwadło i trzon zamkowy winny pasować do odpowiednich prowadnic broni w celu osiągnięcia dobrego działania, czyli że wszystkie wymienne części składowe winny posiadać takie same rozmiary, jak części normalnego suwadła i trzonu zamkowego. Warunkowi temu można zadość uczynić w ten sposób, że części składowe wykonywa się z takimi wydrążeniami, aby uzyskać odpowiednie zmniejszenie ciężaru tych części.

Ażeby broń również w przypadku małokalibrowego naboju o słabszym działaniu pracowała bez zarzutu, używa się do tej przeróbki broni, której zamknięcie osiąga się jedynie pod wpływem ciężaru suwadła i trzonu zamkowego, przyczem broń ta nie

powinna posiadać znanych urządzeń hamujących, np. elastycznych rygłi, oporków lub podobnych narządów, stosowanych zwykle w broni o zamknięciu ciężarkowym.

Wskutek tego w przypadku normalnych nabojów można stosować zamknięcie bezwładnikowe o pełnej, maksymalnej wadze, w przypadku zaś małokalibrowych nabojów o słabszym działaniu można pierwotną masę zamknięcia zamienić na masę mniejszą, bez obawy, aby jakakolwiek elastyczna przeszkoda, sprężysty oporek lub podobny narząd przeszkodził używaniu małokalibrowego naboju, czyli że przy używaniu małych nabojów, poza zmniejszeniem ciężaru masy, która jest uruchomiana zapomocą ciśnienia gazów prochowych, konstrukcja pozostaje niezmieniona. Celem wynalazku jest umożliwienie taniego i dogodnego strzelania z pistoletów automatycznych. Dla osoby strzelającej do tarczy jest obojętne, czy broń posiada odpowiedni kształt, wielkość i skuteczność również w przypadku strzelania w obronie własnej, lub czy naboje, służące do strzelania do tarcz, nadają się i do strzelania bojowego. Osoba strzelająca do tarczy używa zwykle pistoletu, którego kształt, ciężar i naboje nie nadają się wcale do samoobrony i jest zadowolona, jeżeli osiągnie dobre rezultaty. Do strzelania bojowego jednak pożądana jest broń, która jest wygodna w noszeniu, odznacza się odpowiednim działaniem i posiada możliwie największy kaliber. Największą wagę jednak kładzie się na to, aby broń, noszoną w kieszeni lub futerale, można było jak najszybciej uchwycić i użyć oraz aby oddać największą ilość skutecznych strzałów i unieszkodliwić przeciwnika. Cel ten można osiągnąć przez stałe i długie ćwiczenie, co wymaga znacznego rozchodu nabojów. Naboje dla broni bojowej są stosunkowo drogie, tak iż ćwiczenia w strzelaniu stają się kosztowne, wskutek tego od dłuższego czasu starano się wynaleźć automatyczny pistolet (np. kal. 7,65 lub 9 mm), który umożli-

wiłby bojowe ćwiczenia w strzelaniu przy używaniu znacznie tańszych nabojów małokalibrowych. Ze względu na wyszkolenie oddziałów uzbrojonych i osób prywatnych, jest pożądaną, aby broń posiadała konstrukcję, w której wszystkie szczegóły układu oraz działanie pozostałyby niezmienione, niezależnie od tego, czy strzelanie odbywa się amunicją normalną dużego kalibru, czy też małokalibrową amunicją ćwiczebną. Jest to ważne, ponieważ przy strzelaniu amunicją małokalibrową osiąga się wyszkolenie bojowe tylko wówczas, kiedy sposób użycia broni podczas ćwiczeń będzie ten sam, jak podczas strzelania amunicją normalną. Dzięki broni palnej według wynalazku osiąga się ten cel w zupełności, gdyż układ i sposób użycia tej broni zarówno w przypadku strzelania amunicją normalną, jak i w przypadku strzelania amunicją ćwiczebną, pozostają niezmienione; jedynie ciężar suwadła i trzonu zamkowego, uruchomianych ciśnieniem gazów prochowych, zmienia się zależnie od użycia amunicji bojowej lub ćwiczebnej. Osiąga się to w myśl wynalazku przez to, że w opisaną broń nabój podczas wystrzału zostaje przytrzymywany jedynie zapomocą momentu bezwładności masy ruchomych części mechanizmu zamkowego, a nie zapomocą dodatkowych sprężystych lub podobnych rygłi. Ponieważ najczęściej używanym małokalibrowym nabojem ćwiczebnym jest długi nabój kalibru 22, posiadający zapłon boczny, przeto wymienne suwadło lub trzon zamkowy zaopatruje się w odpowiednią iglicę tak, aby otwór na grot iglicy znajdował się w górnej połowie wyżłobienia na denko naboju.

Charakterystyczne jest również to, że wymienna lufa na małokalibrowe naboje posiada nasadę prowadniczą oraz ścianki grubsze od ścianek lufy normalnej. Zatem broń palna według wynalazku może być wykonana dla dwóch lub więcej kalibrów, o dwóch lub więcej wymiennych garniturach,

lub też może posiadać jedną tylko lufę, jedno zamknięcie i jeden magazyn na jeden kaliber. Najważniejsze jest to, aby przez wymianę jedynie ruchomych części mechanizmu zamkowego, lufy i magazynku, uczynić pistolet zdatnym do użytku również przy tańszych nabojach ćwiczebnych.

Na rysunku przedstawiono przykład wykonania broni według wynalazku. Fig. 1 przedstawia przekrój podłużny broni na amunicję dużego kalibru; fig. 2 — przekrój podłużny broni na amunicję małokalibrową, a fig. 3 — widok z przodu trzonu zamkowego z iglicą.

Suwadło 1 oraz trzon zamkowy 2 (fig. 1) posiadają ciężar, dostosowany do ciśnienia gazów prochowych amunicji normalnej. Suwadło 4 i trzon zamkowy 5 na małokalibrową amunicję ćwiczebną posiadają ciężar, dostosowany do ciśnienia gazów prochowych małokalibrowej amunicji ćwiczebnej; w celu zmniejszenia ciężaru trzon zamkowy 5 posiada wyżłobienie 6. Na fig. 1 przedstawiono trzon zamkowy 5 do zapłonu środkowego, zaś na fig 2 — trzon zamkowy do zapłonu bocznego. Lufa 7 na małokalibrowe naboje, której zewnętrzna średnica jest taka sama, jak średnica lufy na naboje normalne, posiada znacznie grubsze ścianki niż lufa normalna, wskutek czego ogólny ciężar broni w obu przypadkach jest prawie ten sam, co jest bardzo ważne ze względu na ćwiczenia nabojami małokalibrowymi. Lufa na małokalibrowe naboje posiada wyżłobione przedłużenie 8 dla lepszego doprowadzania z magazynku nabojów.

Do ćwiczeń można używać nie tylko specjalnie wyrabianej broni do strzelania

bojowego i ćwiczebnego, lecz można wyrabiać części ćwiczebne dla broni, znajdujące się w użyciu, w ten sposób, aby po usunięciu odpowiednich części, mogły te części zastępować.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Sposób przerabiania samoczynnej broni palnej o zamknięciu ciężarkowym na broń, nadającą się do strzelania amunicją ćwiczebną, znamienny tem, że do rękojeści samoczynnej broni palnej dopasowuje się lufę małokalibrową o normalnych zewnętrznych rozmiarach, przyczem suwadło i trzon zamkowy posiadają ciężar zastosowany do zmniejszonego ciśnienia gazów prochowych amunicji małokalibrowej.

2. Sposób według zastrz. 1, znamienny tem, że suwadło i trzon zamkowy do lufy małokalibrowej zaopatruje się w wyżłobienia, zapomocą których osiąga się pożądane zmniejszenie ich ciężaru.

3. Sposób według zastrz. 1 i 2, znamienny tem, że trzon zamkowy zaopatruje się w iglicę, dostosowaną do bocznego zapłonu amunicji małokalibrowej, dla której otwór znajduje się w zamku w górnej połowie wyżłobienia na denko nabojów.

4. Sposób według zastrz. 1 — 3, znamienny tem, że małokalibrową lufę zaopatruje się w wyżłobione przedłużenie (8) dla lepszego doprowadzania nabojów.

Rudolf von Frommer.
Zastępca: Dr. techn. A. Bolland,
rzecznik patentowy.

Fig. 1.

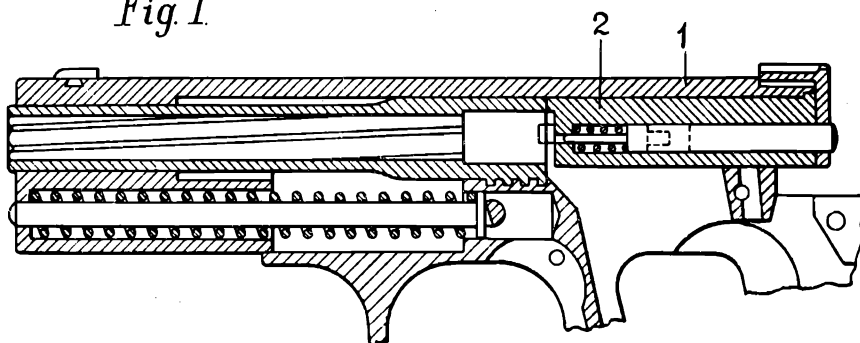


Fig. 2.

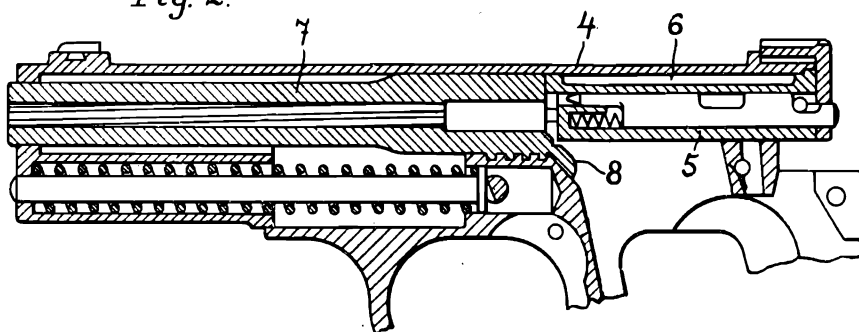


Fig. 3.

